

на тази нощта нас тукъ сама . . .
И руина тамо на брегътъ ронява
католоната, и разля се вниъ
подъ сводовете грохотливи.

И цела се гора пестиним въ гнявъ
изогнаха и люшнаха въ земена —
и ти най-сетне нас тукъ при тяхъ,
виновниците на смъртта мнъ ранна.

О, ще изпита туй гневътъ мнъ, тя . . .
Ей лебедите край брегътъ изапла
и спреха . . . Но прехи ти на брегътъ
за стъпи — трепна въ погледа ѝ така

успява —, трепна и отъ тамо вниъ
на блудните ѝ успя се изгуби.
И тя изведе, сломила на гръдъ
лесница. Стигна около ѝ грубий

и вниъ и глъчъ, и, дилата во гнявъ,
безмълвно се отпуснаха пестини . . .
Престъпваше полета, гордо тя:
очите ѝ, подъ дългите ресници

не отразили въ тъмни глубини
най-малка сянка, грева съ унесениъ
и неподвиженъ погледъ. И обае
навалищата трепетъ унесосенъ.

И настрана се така разстъпи тя,
и стори ѝ неволно пътъ за мине, —
че погледа ѝ всичко тамъ за мигъ
направи да заглъже и застине.

Този погледъ който въ земния животъ
на земятъ дава скърбта изясни
и възбочи го — всака радостъ тамъ
въ безмълвието му бистрина да гасне.